

saalænge Ideen endnu er et Mystorium, saalænge den immanente Proces, hvorved den skal realiseres, endnu ikke er tilstrækkelig affloret, vil Arbeidet visnok interessere; dog saasnart man er kommen paa det Nene med Ideen — og det kan ikke vare længe — vil man da ikke foregribe Digteren? vil man ikke selv i Tankerne konstruere Arbeidet færdigt, naar man seer, hvortil det Hele leder hen? vil man ikke snart fatte, at det maa føre hen til Ingomars Civilisation, ja vil man ikke endogsaa, med lidt Sagacitet, kunne gjette, at Stykket maa ende med: „to Sjæle og een Tanke, to Hjertier og eet Slag“? Alt dette vil jeg slet ikke negte; men deels er der desværre ikke Mange, som besidde en saadan Selvvirksomhedsaand i Theatret, dels ville selv disse Gaa føle sig tilfredse, thi det hele Arbeide har en saadan lyrisk Kraft, en saa inderlig Sammensmeltning af Form og Idee, af det Endelige og Uendelige, at de ikke ville forlade det uden med den mest uforskyrede Nydelse. Selv om man udfinder Bygningens Construction, selv om man aner dens Sammensætninger, dens Planter og Bjælkeværk — se e det vil man dog ikke, thi Lyriken har ligesom bygget et Tag af Ranker og Epheu og duffende Slyngeplanter omkring Bygningen, der skjuler dens mulige Mangler, og det ikke blot for profane, men selv for de indviede Blikke.

En Anke, der imidlertid ikke hænger sammen med den egentlige Ideeudvikling, er at Grækenlands Cultur kun er saare slet repræsenteret i de græske Masfiliensere. Man begriber neppe engang, hvorledes Parthenia har kunnet fødes imellem disse Mennesker: den gjerrige Polidor, de troløse Benner, det ynkkelige Raad og den usle Timarch, og man veed ikke engang, om man ret skal gratulere Ingomar til sin Civilisation under disse Omgivelser. Ja man vilde maaskee snarere ønske ham

tilbage igjen med Parthenia til hans Skove, hvis man ikke ledsage dem med den forsonende Overbeviisning, at de dog have et andet Hjem end Masfilia, at Følelsens og Tankens abstrakte Rige er deres egentlige Hjem, og at de, som to sorgløse Fugle, kunne slagre frit, hvor de ville, faste Job og bygge Rede, hvor de ville. — Et heldigt og karakteristisk Træk af græsk Ustiftighed er det imidlertid, at Timarchen saa godt gaaer ind paa Ingomars ironiske Roes over Masfiliensernes Gjestfrihed: „at de have tilbudt ham Huus og Hjem og Parthenia til Hustru“ — hvorved det Hele faaer en let, hurtig og meget naturlig Oplosning.

Fortsattes.

Med.

Thorvaldsens nyeste Vasrelief. Hs. M.

Kongen har for kort Tid siden besøgt Thorvaldsen i hans Atelier paa Charlottenborg. Kunstnerens nyeste Vasrelief, „Juleglæde i Himlen“, der tidligere har været omtalt i dette Blad, vandt i den Grad Hs. Majestæts Bifald, at han strax bestilte det hos Kunstneren udført i Marmor. Dette Vasrelief, der er af en anseelig Størrelse, er saa poetisk opfundet, saa yndigt gennemført og har en saa imponerende Skjønhed, at det uden Tvivl i Tiden vil staae som et af de bedste af hans Værker. Tre svævende Englefigurer, hvoraf den ene spiller paa Harpe, og de to andre holde et Rodeblad foran sig, indtage Midten af Vasrelieffet. En Flok af musicerende Engle med Fløiter, Tubaer, Violiner, Triangler og Tambouriner omkranser disse i de barnligste og yndigste Stillinger. En Krands af Stjerner omgiver denne henrivende Gruppe, der aander en saa himmelsk Glæde, en saa overjordisk Salighed, som kun en barnlig Kunstnersjæl seer det i sine lykkeligste Dieblikke. I ædel Simpelsked og oppøiet No, dette Maal, hvortil den plastiske Kunst allerhøjest burde stræbe, vide vi intet af Thorvaldsens tidligere Vasrelieffer — maaskee med Undtagelse af „Natten“ — der kan sættes i Sammenligning med dette.